

Az arany, illetve gyémánt emlékkoklevelek átvételére megjelent nyugalmazott lelkipásztorok

A magiszteri másodéves hallgatók nevében Tóth Emese Brigitta végzős hallgató mondott búcsúbeszédet.

Áldás, békesség...

Békesség Istentől! Erős vár a mi Istenünk! Isten áldja!

Megtiszteltetés, ugyanakkor nagy kihívás itt állni, és egy évfolyam nevében búcsúbeszédet mondani. Nehéz olyan mondatokat megfogalmazni, amelyeket az évfolyamunk minden tagja szívesen elmondana. Sok-sok gondolat és érzés van bennem, bennünk, amit lehetetlen néhány sorba tömöríteni.

Az elmúlt hat év alatt sok dolog történt mindannyiunk életében, és a teológiai évek hatást gyakoroltak a személyiségünk fejlődésére, életünk alakulására. Voltak történések, amelyeket befolyásolhattunk, és olyanok is, amelyek tőlünk függetlenül történtek meg; olyan dolgok, amelyekben egyetértettünk, és olyanok is, amelyek vitákat eredményeztek. Mondhatnám azt is, hogy most már csak a pozitív dolgokra emlékezünk, és hogy a hatodik év végére minden megszépül..., de nem mondom, mert nem lennék őszinte.

Nem volt könnyű, sőt sokszor nagyon nehéz volt, és most itt állunk, valamennyire megkönnyebbülve, megfogyva, és meg is törve... Itt vagyunk a hatodik év végén fizikai és lelki terhekkel. Nem panaszként mondom, sőt sokkal inkább büszkeséggel, és a hangsúlyt nem a terhekre teszem, hanem arra, hogy itt

vagyunk. Voltak elbukásaink – vizsgákon és kapcsolatokban is. Voltak közös és egyéni mélységeink is, de aztán felálltunk, és mentünk tovább. Felálltunk, mert volt valaki, aki segített, és felemelt – természetesen először Istenre gondolok, de utána rátok: barátokra, lelki társakra, tanárainkra és mentorainkra.

Hat év alatt sok minden történt: voltak megvalósult, célba ért udvarlások és be nem teljesült vagy soha ki nem mondott szerelmek. Volt, akiből menyasszony és vőlegény, férj és feleség, szülő lett. Az elmúlt évek során néhányan elveszítettünk számunkra fontos személyeket, ugyanakkor ajándékba kaptunk értékes barátságokat. És ajándékba kaptunk olyan személyeket, akik anyánk helyett anyánkként gondoskodtak rólunk, és olyan személyt, aki apánk helyett apánk volt. Kedves Kolumbán Tanár Úr! Köszönöm, hogy intett, fegyelmezett és védelmezett minket. Köszönöm, hogy harcolt értünk, és évfolyamfelelősként az alma materben ön volt a „pater”.

Tudtuk, hogy eljön a teológiai tanulmányok vége. Ezt mind nagyon vártuk, és amikor az utolsó vizsgánk is lejárt, akkor talán fellelegeztünk... De lehet, hogy egyikünk sem gondolt még arra, hogy utoljára pakolunk be a bőröndökbe itt, Kolozsváron, s hogy sajgó szívvel csukjuk be magunk mögött az ajtót, és öleljük meg egymást.

Ezután nem látjuk egymást minden egyes nap, nem fogunk bemenni mindennap az olvasóba, és nem megyünk ki naponta többször a hátsó udvarra szivar szünetre. Nem keressük 6 lejért az ebédjegyet, nem kérünk meg senkit, hogy hozzon valamit a boltból, nem iszunk mindennap kávé a diáklklubban, sem a „coffe cup”-ból. Nem járhatunk mindennap précesre, és nem járhatunk hetente akadémiai istentiszteletre.

Kedves teológustársak, ez számotokra még megadatik. Ezeket mind élvezhettek: mindennap kinyithatjátok a díszterem ajtaját, hallgathatjátok egyik társatok vagy tanárotok szolgálatát. Együtt imádkozhattok, tanulhattok és cigarettázhattok is. Magatokba szívhatjátok tanáraink bölcsességét, valamint lehetőségetek van építő jellegű vitákat kezdeményezni és azokból tanulni. Szánjatok időt a tudományra, magatokra és egymásra!

Hat év alatt megtanultuk, hogy még az ifjak is elfáradnak, de akik az Úrban bíznak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Kedves évfolyamtársaim, a szárnyalás időszakát következik! Szárnyaljunk addig, amíg mi is itt ülhetünk majd – az aranydiplomákra várva.

Kedves diákok, tanárok, lelkipásztorok, jelenlevő gyülekezet, pár nap múlva már nem fogtok emlékezni arra, amit én itt most elmondtam, de mindennap

Tótság Emese Brigitta
végzős hallgató

jusson eszetekbe ez a három köszönési forma: háborúságainkban békességünk legyen Istentől; elesettségünkben és összetörtségünkben erős várként áll a mi Istenünk; életünk teljes valóságán Isten áldása legyen!

És végül, mivel Pál apostol azt írta, hogy köszöntsétek egymást szent csókkal, remélem, nem szentségtörés, ha most így köszönök el: Áldás, békesség és puszi!

Tóth Emese Brigitta
végzős hallgató

Egy gyémántdiploma margójára

Május hónapban egy címemre érkezett levelet vettem ki postaládámból. A levélborítékon teológiai intézetünk emblémája és postai címe. Nagy érdeklődéssel bontottam ki, és olvastam a következő szöveget: „A Protestáns Teológiai Intézet, a Kari Tanács határozata alapján gyémántdiplomát nyújt át az 1959-ben, vagyis a 60 évvel ezelőtt végzett lelkipászoroknak. A diplomákat folyó év június 30-án, vasárnap délután, a 18 órai kezdettel tartandó évzáró ünnepélyen adjuk át. Erre az alkalomra tisztelettel és szeretettel meghívjuk a nagytiszteletű urat.”

Mi tagadás, nemcsak meglepett a meghívás, de jóleső érzéssel töltött el. Lám csak, az Alma Mater még 60 esztendő távlatából sem nem felejtette el egykori diákjait, hallgatóit.

Természetesen az ünnepi tanévzárón ott voltam, a diplomát köszönettel át is vettem, és mivel nem adódott alkalom arra, hogy néhány szóban köszönetet is mondjak, hát ez alkalommal utólagosan papírra vettem néhány gondolatot, amelyet ott szerettem volna elmondani.

Először ez úton is megköszönöm a meghívást erre a számomra egyedülálló, vissza nem térő és meg sem ismétlődő alkalomra.

Aztán hálát adok Istennek, hogy életem egész eddigi folyamán kegyelmes volt hozzám, hogy tenyerében hordozott, velem volt az élet minden változásai-ban, megajándékozott testi, lelki és szellemi ajándékaival, amelyeknek birtokában részt vállalhattam és részt is vehettem az evangélium ügyének szolgálatában, és hivatásomnak tekintve végezhettem elvállalt munkámat, feladataimat mind családom, mind egyházam, mind népünk közösségében. Természetesen hozzá kell tennem: ahogy az adott körülmények között lehetett. Mert hiszen ennek a szolgálatnak, amely 52 esztendőre terjedt, a túlnyomó része az elmúlt zűrzavaros, vérzivataros 20. század legemberpróbálóbbr hatalmi rendszerének idejére esett. Ezt a korszakot s annak áldatlan kihatásait és következményeit csak mi ismerhettük a maga valóságában, mi, akik át is éltük, mondhatnám át-vészeltük ezt a korszakot.

Hadd emlékezzem vissza arra is, hogy egyházi szolgálatom tulajdonképpen nem is 60, hanem 64 évvel ezelőtt kezdődött, amikor 1955-ben mint elsőéves teológiai hallgató elköteleztem magam az akkor éppen népszerűnek nem mond-